

Персональний сайт Федунь Марії Романівни, кандидата філологічних наук, доцента, докторанта. Про мене детальніше: див. автобіографію.

Наукові пошуки в галузі української мемуаристики.

Ретроспективи мого життя

Босоноге (як і в більшості моїх ровесників) дитинство, хоча і не сповнене матеріальних статків, однак наповнене незабутніми враженнями від річки Бистриці, неподалік якої знаходилося помешкання моїх батьків, відвідини дідуса, який жив на Тернопіллі, ігри з ляльками, для котрих влаштовувалася “школа”... І, нарешті, моє навчання в середній школі № 15, яка згодом стане духовним осереддям, котре і нині живить мене не лише спогадами, але й практичними порадами педагогів...

Так, любов до гри в “школу” переросла пізніше у любов до справжньої школи, а та, в свою чергу, – до залюбленості в книгу, в літературу, які й спричинилися, врешті, до вибору фаху. І коли, після закінчення інституту, я отримала рекомендацію до аспірантури, то не поспішила скористатися нею, а пішла працювати з дітьми. Любов до книги, захоплення науковими пошуками, спонукали, згодом, до вибору дороги в науку. А на стежину, яка вела до неї, я ступила ще студенткою, коли активно працювала в групі літературного критика під керівництвом професора Л. М. Кіліченко, брала участь у студентських вузівських та міжвузівських конференціях.

За цими скупими біографічними даними та спогадами – хвилини неспокою, іноді розчарувань, жалю та болю, але, безперечно, звершень і людського щастя: жити на своїй землі, розмовляти рідною мовою, навчати її інших, працювати в царині освіти, науки... Коли брати всі ці Божі благодаті, як окремі диво-квіти, то вималюється чудове суцвіття Господнього дарунку, який випав мені на долю. Не менш важливим чинником у ньому є і родинне, сімейне гроно. Отож, на межі 50-тилітнього ювілею доводиться констатувати, що позаду залишається не лише відсіювання, як годиться сказати, зерна від половини, але й щедрий засів на ниві людських сердець. А який буде з нього урожай – судити прийдешнім поколінням...